

stem Underkjendelse af det Regjeringsfridt, der er gjort, og denne Underkjendelse vil staa, selv om Rigsretsstillet ikke pæbliskelig kommer. Man kunde jo tænke sig, at efterat et saadant Votum var afgivet, kunde om kortere eller længere Tid denne Regjering gaa af, og der kunde jo komme andre Forhold tilstede, naar Hs. Majestæt Kongen dannede en anden Regjering. Det var jo muligt, at Thinget under andre Forhold kunde tage Beslutning om at anlægge Rigsretssag; men det var jo ogsaa muligt, at Hs. Majestæt Kongen selv under andre Forhold kunde tage Initiativet til at anlægge Rigsretssag imod den Regjering, der har udfærdiget en provisorisk Finantslov, thi Kongen har jo ifølge Grundloven samme Ret som Folkethinget i denne Henseende. Det ærede Medlems Bemærkninger om, at han ikke kunde forstaa, hvad det vilde sige „ikke at lade det passere“, naar man ikke havde en Rigsretsstille i Baghaanden, forekomme mig noget meningsløs. Jeg erindrer ganske sikkert, at det ærede Medlem ifjor argumenterede som saa: Det er jo i Virkeligheden passeret, og hvad vil det saa sige, at man kommer og fortæller os, at det ikke kan passere, naar man ikke vil gjøre Skridtet fuldt ud? En saadan Definition af Ordet „passere“ holder ikke Stik i et saadant Tilfælde som dette. Hvis der f. Ex. i Frederiksberg eller et andet Sted i Landet var foregaaet en Forbrydelse af en eller anden Natur, vilde det jevnt hen i daglig Tale hedde, at den og den Forbrydelse er passeret paa Frederiksberg eller et andet Sted, men fordi Forbrydelsen eller Lyveriet er begaaet der eller der, derfor kan den dog ikke passere: den kan ikke passere upaatalt, og maa ikke passere upaatalt, og ved at sige om Statsregnskabet, at det ikke kan passere, nedlægger Thinget en bestemt Indsigelse mod det Skridt, der er gjort. Det Andet, at sige, at det er passeret, er kun at sige, at Tinget er foregaaet, men fordi en Ting er foregaaet, er det ikke givet, at den kan passere; enhver Ting, der er foregaaet, kan jo derfor ikke passere uden Indsigelse. Den Indvending, som det ærede Medlem kom med ifjor, tror jeg derfor er urimelig og uberettiget. — Hvad nu den Stilling angaar, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valokreds (Fogtmann) indtager, er det jo ganske rigtigt, naar han sagde, at Bliffet paa denne vigtige Sag maa koncentrere sig paa eet Punkt, og dette ene Punkt er efter hans nærmere Udsvilling den provisoriske Finantslov. Det er meget rigtigt; men vil det ærede Medlem ret betragte Sagen, vil han se, at ikke alene Statsrevisionen i sin Betænkning, men ogsaa Udvalgets Flertal ifjor i sin Betænkning netop har havt Bliffet koncentreret paa dette ene Punkt, og at det netop er Hovedmotivet til, at den Indstilling gjøres: Kan ikke passere. Det er netop af Hensyn til den provisoriske Finantslov, at Statsrevisionen ikke

har kunnet opgjøre Regnskabet. Det Gæste, man kan sige, er, at vil man fra Thingets Side have et klart og bestemt Votum over de Indtægter og Udgifter, der ere optraede efter den provisoriske Finantslov, er det rigtigt, at den Indstilling kommer med, som det ærede Mindretal i Udvalget har gjort ifjor, og som nu iaar er gjentaget af det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valokreds. Der have vi fra vor Side fundet, at vi maa vise Smøbekommen. Jeg fra mit Standpunkt har betragtet Sagen saaledes: Det er ikke nok, at Statsrevisionen har i sin Betænkning argumenteret hen til den provisoriske Finantslov, det er ikke nok, at Udvalgets Flertal ifjor i sin Betænkning har argumenteret hen til den provisoriske Finantslov, nei, det maa frem i selve Indstillingen, saaledes at det staa klart, hvad Thinget har voteret over. Derfor, tror jeg, er det, at Flertallet er blevet enigt om at optage denne Indstilling, som man anser for fuldstændig berettiget, i sin Flertalsindstilling. Men ved Siden heraf har Flertallet ikke iaar, lige saa lidt som ifjor, kunnet se bort fra Nødvendigheden af at tage Hensyn til, hvad Statsrevisionen har indfattet. Det vilde være underligt, mener det ærede Mindretal, om man vilde komme frem med en Indsigelse imod Regnskabet efter de Love, som Rigsdagen selv har bevilget — man veed jo, at i det paagældende Finantsaar har man bevilget en midlertidig Finantslov indtil den 16de April og en midlertidig Finantslov fra den 8de November —, og om man vilde sige, at det Regnskab, der henholbt sig til disse Love, som af Rigsdagen ere vedtagne, ikke kan passere; var det ikke saaledes det ærede Medlem mente? (Fogtmann: Jo.). Nei, det er ikke saa underligt, det er netop det, der foreligger, at det ikke har været Statsrevisorerne muligt at opgjøre Regnskabet efter disse Love. Man har henvendt sig til Regjeringen og forlangt Oplysninger af den om, hvilke Beløb der paa de forskellige Konti vare udrede efter disse Love; men Regjeringen har negtet at ville give saadanne, og selvfølgelig har Statsrevisionen ikke kunnet opgjøre Statsregnskabet efter disse Love. Den har ikke kunnet opfulde de Forpligtelser, som den har ligesoverfor Rigsdagen, som har givet den de Regler, hvorefter den skal opgjøre Statsregnskabet. For Rigsdagen valgt Statsrevisorer og givet dem bestemte Regler, hvorefter de skulle opgjøre Regnskabet, maa Rigsdagen heller ikke se bort fra, om disse Regler overholdes, og naar Regjeringen ikke vil overholde disse Regler og sætte Statsrevisorerne istand til at opgjøre Regnskabet efter de af Rigsdagen vedtagne Love; maa man ved sin Indstilling gjøre det klart, at Statsregnskabet heller ikke kan passere af den Grund, at det ikke har været Statsrevisorerne muligt at opgjøre Regnskabet. Naar det ærede Medlem nu mente, at der var noget